

| TRIBUNA

Cop de porta al neoliberalisme

MERCÈ ROS BARBERÀ

La setmana passava parlàvem, sobretot, de com va anar el Fòrum cívic i empresarial que es va clausurar el dia 8 de novembre, en què, per cert, no hi vaig veure cap empresari andorrà (i puc afirmar que molts inverteixen a Sud-amèrica). Avui us voldria parlar d'una de les intervencions més importants que va tenir aquesta cimera.

La nota més important de l'esdeveniment va ser, crec jo, "el cop de porta que es va donar al neoliberalisme", política que regna a Andorra des de fa quinze anys. Això es va poder veure tant en el manifest dels delegats del Fòrum cívic, dels quals us parlava la setmana passada, com en diversos discursos pronunciats pels caps d'Estat i de Govern. D'aquests n'he seleccionat un que crec que cal considerar molt definitiu, i del qual la premsa sud-americana es va fer un gran ressò. M'estic referint al discurs del jove president de l'Equador, Rafael Correa (economista graduat per la Universitat de Guayapel i també format a les universitats d'Illinois, als EUA, i de Lavoína, Bèlgica, lloc on va conèixer la seva dona i on va adquirir una postura clarament europea i totalment desmarcada dels models cubà, peruà i veneçolà).

Per ell, la política neoliberal ha quedat com un fet molt negatiu per a qualsevol país. L'oratória del senyor Correa, que compartia taula amb la presidenta Michelle Bachelet, de Xile, va entusiasmar tots els convidats del món cívic, però no tant els executius i dirigents gremials presents. El senyor Correa no va desapropiar la seva primera aparició pública a la cimera per qüestionar la imposició de les polítiques neoliberals. La seva oratória va ser tan brillant que no m'atreviré a traïr o a interpretar les seves paraules; per tant, he preferit transcriure alguns punts del seu discurs, del qual no em vaig poder resistir de demanar una còpia a la seva secretària, a la fi de l'acte. Rafael Correa es dirigia als "[...] empresaris com els causants de les més devastadores crisis humanes, morals i econòmiques [...], usurpadors dels diners dels estats, depredadors que més que bons empresaris són aus de rapinya i rapinyaires saquejadors dels patrimonis dels pobles [...]. Una de les grans víctimes de la LLARGA

I TRISTA NIT NEOLIBERAL va ser la classe treballadora. Amb l'eufemisme d'aconseguir *flexibilitat laboral*, en països que ni tan sols tenen una assegurança d'atur, [...] legalitza l'explotació laboral... es fan contractes amb l'objectiu d'incrementar personal per a treballs específics en períodes especials i sense cap forma d'estabilitat. [...] Aquesta classe d'empresaris o d'inversió, l'Equador no la vol. Podem viure sense ells. És més, serà difícil sobreviure amb ells. Però benvinguts els empresaris que generen riquesa, llocs de treball, que paguen salaris justos als treballadors, que fan els deures envers l'Estat pagant els seus impostos i que respecten el medi ambient dels nostres països. La vertadera inversió i els vertaders empresaris s'instal·len en països amb polítiques econòmiques clares, amb seguretat jurídica per a tots, no solament per als poderosos, amb governs nets, amb bons serveis públics i sobretot amb projectes rendibles".

En una entrevista que li van fer en un diari xilè, Correa continuava dient: "Compartim el socialisme del segle XXI. És un socialisme que coincideix amb el socialisme tradicional, per exemple, en la supremacia del treball humà sobre el capital, en la necessitat de l'acció col·lectiva, en la recerca de l'equitat social. I se'n diferencia en el fet que no creiem en manuals ni en modelets, sinó en principis, però no creiem en la lluita de classes [...]." I continuava dient: "[...] després de vint anys de fracàs contundent de les polítiques neoliberals, ve una alternativa ideològica, política, econòmica i social antagònica a aquesta alternativa... Després de la LLARGA I TRISTA NIT NEOLIBERAL s'han donat les condicions per a una nova orientació de desenvolupament de polítiques públiques."

Com podeu comprovar, amics lectors, part del discurs i quasi tot es pot aplicar a Andorra. Ens espera molta feina durant els propers anys, i tot sembla indicar que el Govern Pintat no ens ho resoldrà.

És una llàstima veure com països tan endarrerits estan fent avenços tan grans i nosaltres, els benestants ciutadans del primer món dels Pirineus, deixem qüestions bàsiques al celler, pensant que potser un dia ens n'oblidarem. S'equivoquen, som molts els que tenim memòria.